

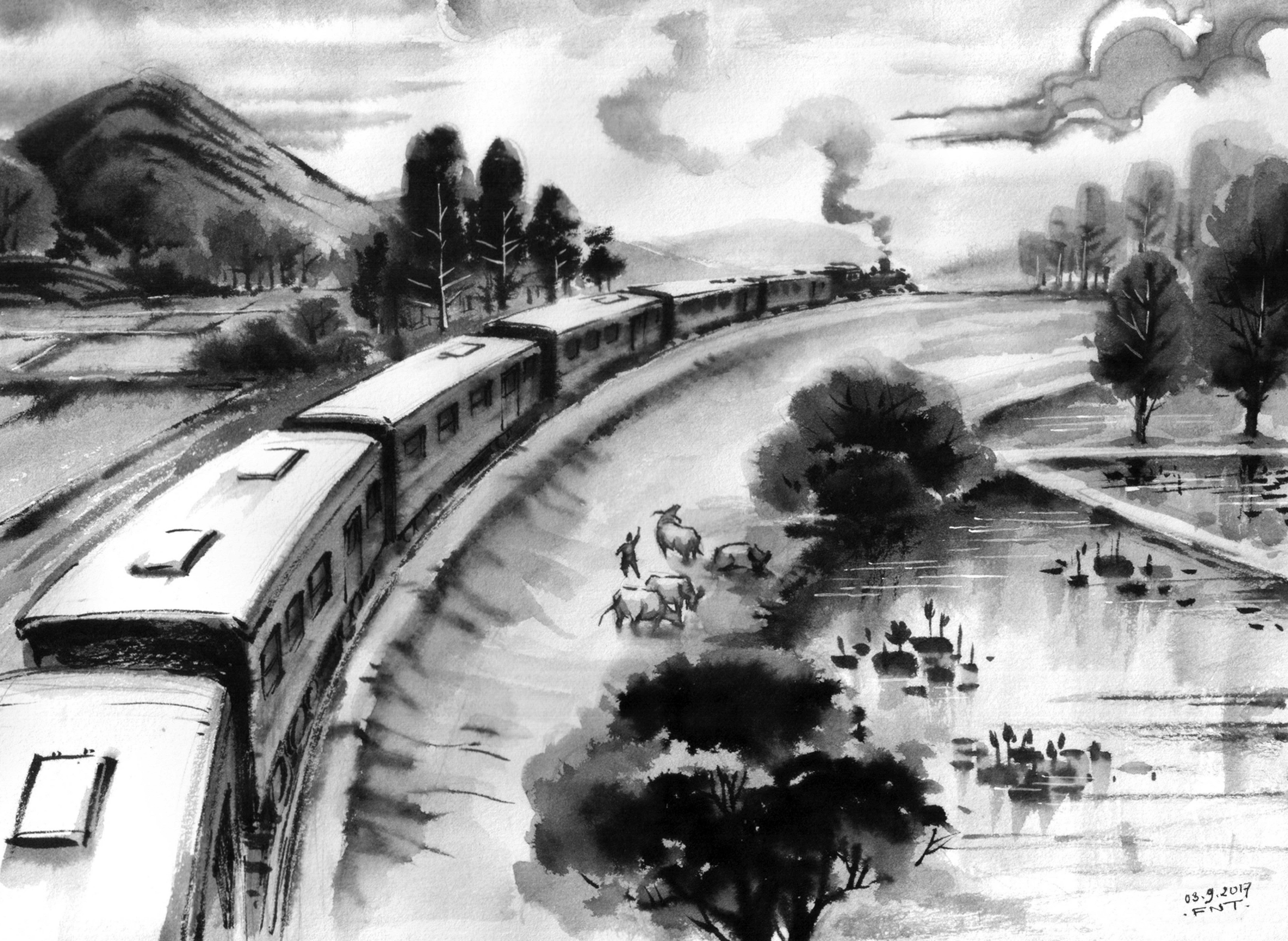
*Tuổi ấu thơ đã xa rồi, không bao giờ tôi còn
được hưởng lại những ngày thần tiên ấy nữa.
Những ngày ấy cứ xa vời, xanh thắm, hun hút
bay về phương trời phía sau, tôi cố ngoái lại,
cố nắm bắt mà không sao níu giữ lại được...*

[1]

Buổi sáng ấy trời đẹp lạ lùng. Gần mười giờ, nắng vẫn rất dịu. Những đám mây lông ngỗng phơ phất bay tản mát khắp bầu trời. Từng cụm, từng cụm mây bông nõn, mỏng tang trôi chậm chậm trên nền trời xanh thắm, trong vắt. Gió vi vút thổi. Có thể nhận ra từng đợt gió trườn đi nhẹ nhàng trên cánh đồng qua từng đợt sóng lúa lúc xanh đậm, lúc hoe vàng cuộn cuộn xô dạt tới nơi xa tít tắp.

Con tàu sầm sập, sầm sập lao đi giữa một vùng đồng bằng phì nhiêu. Thỉnh thoảng nó lại rú lên một hồi còi lạnh lói đầy kiêu hãnh. Khói tàu trắng xoá cuộn cuộn phun lên rồi nhanh chóng nhạt nhoà trong không gian.

Tôi nài nỉ thầy Tín cho tôi được ngồi sát bên cửa sổ. Đây là lần đầu tiên tôi được đi tàu. Tuyến đường sắt Hà Nội - Mục Nam Quan mới được khôi phục trước đây ít lâu. Hoà bình mới trở lại sau chín năm kháng chiến chống thực dân Pháp đầy hi sinh gian khổ. Không khí náo nức của

03.9.2017
-FNT-

những ngày hoà bình đầu tiên vẫn đang chan hoà khắp nơi khắp chốn. Đâu đâu cũng vang lên câu hát: “*Trùng trùng say trong câu hát. Lốp lốp đoàn quân tiến về...*”, “*Bồ câu tung cánh bay trên nền trời xuân thắm tươi. Lòng hân hoan sướng vui đón hoà bình ca vang khắp nơi...*”. Ngồi bên cửa sổ, tôi thoả sức nhìn ra cánh đồng. Ở những cánh ruộng trũng, lúa xanh mơn mớn. Trên những thửa ruộng cao, người cày, người cuốc, người tát nước, người gieo hạt... Những chú bé chăn trâu, chăn bò nhảy cẫng lên reo hò đến khản giọng chào đón con tàu. Có chú còn chạy đuổi theo một thoi dãi. Bọn bò bê nhiều con cũng thoi gặm cỏ, ghéch mặt lên nhìn theo đoàn tàu, miệng bồm bẻm nhai, đôi mắt ngơ ngác. Ở đầu các thửa ruộng, dây đỏ cắm những lá cờ đỏ sao vàng, cờ hoà bình xanh da trời ở giữa có con chim bồ câu trắng tung cánh bay. Trên nóc một lô cốt cũ kề bên một xóm nhỏ, người phụ nữ trẻ đang phơi thóc. Trên con đường nhựa chạy song song với đường sắt, những chiếc ô tô hàng lao vun vút, có hành khách nhòai ra cửa xe vẫy đoàn tàu. Máy chiếc xe bò chở gạch, chở cát đùng đĩnh, chiếc nào cũng cắm cờ đỏ, cờ xanh trên thành xe. Một đoàn thiếu nhi đang diễu hành, tiếng chiêng trống rộn ràng, biểu ngữ, cờ hoa tung bùng. Trông thấy đoàn tàu, đám thiếu nhi cũng nhảy lên hò reo, tiếng trống, tiếng kèn náo động hẳn lên. Để đáp lại nhiệt tình của lũ nhỏ, con tàu rú lên một hồi còi dài đầy phấn khích.

Tôi như mê đi trước bao cảnh vật mới lạ đang hiển hiện ra trước mắt. Quang cảnh rộn ràng náo nức của những ngày hoà bình đầu tiên ấy in sâu mãi mãi vào kí ức tôi, suốt đời không thể nào quên. Con tàu vẫn sầm sập lăn bánh. Cả một không gian rộng lớn đang xoay vòng xung quanh tôi. Cánh đồng trải rộng hút tầm mắt, những lũy tre mờ xa, những hàng cây phi lao, cây xà cừ ven đường, những ngôi nhà, những con người đang mải mê cày cuốc..., tất cả đang xoay vòng, đang lùi lại dần ở phía sau. Con tàu kiêu hãnh như một nàng công chúa đang ung dung dạo gót trước sự ngưỡng mộ của đất trời, của con người. Tôi đắm chìm trong một cảm giác ngây ngất trước bao cảnh đẹp mới lạ lần đầu tiên được thấy.

- Này, chú bé mơ mộng, nghĩ gì mà đắm chiêu thế? -
Thầy Tín vỗ nhẹ vai tôi, đưa tôi trở về thực tại.

Tôi chớp chớp mắt, mỉm cười ngượng ngịu:

- Đẹp quá, thầy nhỉ.

- Sắp đến thị xã Bắc Ninh rồi đấy. Quá lên mạn trên nữa, cảnh vật còn đa dạng hơn. Có đồi núi, có sông, có những xóm làng vùng bán sơn địa, đẹp hơn nhiều.

- Thế bao giờ thì đến thị xã Bắc Giang ạ?

- Hơn một tiếng đồng hồ nữa thôi...

Thầy Tín kể cho tôi nghe về thị xã Bắc Giang, nơi chúng tôi sắp sửa đến. Thầy kể về tuyến đường sắt Hà Nội - Mục Nam Quan vừa mới được khôi phục mấy tháng trước.